

Приказка за Градината (11) – за Родителя

Труден

И така Бог се заведе с вятъра по незнайни (за селяните) краища на света (градината).

И хоп – доведе се до една другоселска кръчма.

Седнал той до прозореца и се загледал към мегдана.

Кръчмата пълна – мегдана празен.

Взел си той столчето, излязал и седнал в средата на мегдана.

Селяните в кръчмата започнали да се побутват и да сочат към Бог: „Кой е тоя бе, и кой вятър го доведе у наше село?“

Станали от масите и излязали на мегдана.

„Кой си ти и кой вятър те доведе у наше село?“ – попитал го кръчмаря.

„Ние сме Бог и това село не е ваше а наше -отвърнал Бог и добавил – Къде са ви децата, дечица мили?“

Такъв отговор може да се сравни само с ваяк преминал през купчинки пръст и заличил ги както длан заличава написаното в пясъка.

Селяните стояли, мигали на парцали и се чудели какво значи този отговор. Естествено валираните им умове не стигнали до никакъв отговор за отговора и най-купчински го прехвърлили (отговора) върху личността на Бог: „Тоя не е у ред.“

Валираните умове никога не следват висините на Логиката (защото са плоски) и се движат по плоскостта на първичните връзки прищракващи в тях.

„Какво знаеш ти за децата ни и защо питаш за тях?“ – била първата прищракала умо-заклучена връзка.

„След години ще ви изпратя себе си да ви каже, че вашите деца не са ваши. На тях ще каже същото. И на техните деца същото ще каже...“ – отвърнал Бог и си поръчал една лимонада.

Докато отпивал от нея (донесли му я след половин час) Бог погледнал в очите на селяните, а те били празни (от разбиране) като празната лимонадена бутилка, която върнал на кръчмаря.

„Та – решил да им помогне Бог – как казвате, че това село е ваше, ако вие не сте деца на родителите си и децата ви не са ваши и техните няма да са техни?“

Селяните мълчали и доизпразвали погледите си.

„Селото е на родителя, но в него има само деца. Къде е родителя, мили дечица?“ – Бог не вярвал, че този въпрос ще налее някакво разбиране в премазаното съзнание на селяните.

Лек ветрец преминал през мегдана.

Станал Бог и посочил стола:

„Този стол е за почивка и размисъл а не за опиване. Неговото място не е в кръчмата а на мегдана, който ви е наследство. Седнете и мислете за Родителя.“

Чуло се чаткане, но това не било от мислите на селяните а от копитата на кон, който отвеял Бог в незайна (за селяните) посока на тяхното объркано съзнание.

Приказката продължава, мили дечица.